כד: כל הגט פרק שלישי גיטין

מיתר מיכן היו לו שתי נשים ושמותיהן שוות כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בו את הקטנה [2]יתר מיכן אמר ללבלר כתוב לאיזו שארצה אגרש פסול לגרש בו: **גמ'** כתב לגרש את אשתו ונמלך וכו' ואלא רישא במאי אמר רב פפא [3]בסופרין העשויין להתלמד עסקינן אמר רב אשי דיקא נמי דקתני סופרין מקרין ולא קתני סופרין קוראין ש"מ מאי יתר מיכן תנא דבי ר' ישמעאל לא זה שנכתב שלא לשום גירושין אלא אף זה שנכתב לשום גירושין פסול ולא זה שנכתב שלא לשום גירושין דידיה אלא אף זה שנכתב לשום גירושין דידיה פסול ולא זה שלא נכתב לשום גירושין הא אלא אף זה שנכתב לשום גירושין הא פסול מאי טעמא אי כתב ונתן ספר כריתות בידה הוה אמינא למעוטי האיך קמא דלא עביד לשום כריתות אבל כתב לגרש את אשתו ונמלך דעביד לשום כריתות אימא כשר כתב רחמנא [1]וכתב אי כתב רחמנא וכתב הוה אמינא למעוטי האי דלא איהו קא כתיב לה אבל יש לו שתי נשים דאיהו קא כתיב לה אימא כשר כתב רחמנא [1]לה [2]לשמה וסיפא למה לי הא קא משמע לן [3]דאין ברירה: כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בו את הקטנה: קטנה הוא דלא מצי מגרש ביה הא גדולה מצי מגרש ביה אמר [4]רבא זאת אומרת שני יוסף בן שמעון הדרין בעיר אחת [5]מוציאין שטר חוב על אחרים א"ל אביי אלא מעתה רישא דקתני שמו כשמך פסול לגרש בו שני הוא דלא מצי מגרש ביה הא ראשון מצי מגרש ביה והא אמרינן [6]ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב אלא מאי אית לך למימר בעדי מסירה ור' אלעזר היא הכא נמי בעדי מסירה [7]ור' אלעזר היא אמר רב כולן פוסלין בכהונה חוץ מן הראשון ושמואל אמר אף ראשון נמי פוסל ואזדא שמואל לטעמיה דאמר שמואל כל מקום ששנו חכמים גט פסול פסול ופוסל חליצה פסולה פסולה ופוסלתה מן האחין במערבא אמרי משמיה דר' אלעזר [8]שמאל ולילה פסולות ופוסלות

קטן

[4]בקמייתא דפסול דהוה אמינא דהאי הוא דכי איכתיב לשם רחל לא הדר איכתיב לשם לאה אבל סופרים להתלמד עשויים הכי נמי דכשר דהכי אמרינן בפ"ק דעירובין (דף יג.) דאע"ג דאין מגילתה כשרה להשקות בה סוטה אחרת תורה אע"ג דלהתלמד עבידא הכי נמי דמומקין וי"ל דלהתלמד דהכא לא משיב לשמה כמו להתלמד דספר תורה דסופרים העשויים להתלמד אין כותבין כלל לשם הכשר דגט אבל ס"ת כותב בסתם לכל מה שצריך לעשות בו ומיהו אפ"ה כריתות של ס"ת אין כשר לגרש בו כדפירשנו לעיל (דף כ.) אי נמי י"ל דמ"מ שייך למתני יתר מיכן כיון שיש סברא אחת בסופרים מקרין לפסול טפי מבנמלך וא"ת בהכותב טופסי גיטין [5]ה"ל נמי למימני יתר על כן דהא מכל הני לא מצי למידק ברים זכרים (דף כ:) דקתמא פסול דלאו לשמה קאי אלא מהכא דהכותב טופסי גיטין לחודא וי"ל דהכא בגא דטופסי גיטין לא תנא כלל לאמעוטינן דסתמא פסול אלא לאמעוטינן דשרו רבנן לסופר לכתוב הטופס מפני התקנה: **לאיזו** שארצה אגרש בו פסול.

בגמרא מפרש משום דאין ברירה ואומר ר"י דאפי' מאן דסבר בעלמא יש ברירה הכא מודה משום דוכתב לה לשמה משמע שיהא מצוור בשעת כתיבה וכן משמע בגמרא דקאמר מי איתמר בהא בהא קאמר ר' יוחנן דאין ברירה משום דבעינן לה לשמה משמע אע"ג דבעלמא יש ברירה הכא פסול משום דכתיב וכתב לה: **בעדי** מסירה ור' אלעזר היא. אבל לר' מאיר בעינן שיהא מוכח מתוך התמימה שנכתב לשם זה האיש ואפשר זו ולא מהני עדי מסירה והיא דהמגרש (לקמן פו:) שיש ששלחו כ' גיטין ושמותיהן שוין (6) נותן שייהם לזו ושייהם לזו ולא כר' אלעזר משמע דכר' מאיר ניחא התם מיירי כדפרש"י לעיל כשכתבו דורות או סימן או כהן שייכר מתוך התמימה ועדי מסירה אין מכירין בשמותיהן או בסימן הכתוב וא"ת למאן דמיים לקמן בפרקין (דף כז.) לשני שוירי ולשני יוסף בן שמעון אע"ג דלא הוחזקו א"כ לר"מ יפקלו כל הגיטין דלא משכחת מו שום גט שיהא מוכח מתוכו ואומר ר"י דדוקא בגט הנמצא הוא דמיים שמא מאחר נפל אבל חשיב שפיר מוכח מתוכו כיון דלא הוחזקו אלא שוירי א' ויוסף בן שמעון אחד ואם תאמר דתנן בפרק גט פשוט (כ"ג דף קמ:) כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשתו עמו ופריך בגמרא וליחוש לשני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת דלמא ממטי לה גיטא לאיתתיה דאתיך ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת אין כותבין גט לאיתתיה דאתיך ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת דלמא ממטי לה גיטא לאיתתיה דאתיך ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת אין כותבין לאיש אל